

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Testimonia Quae De ipsa S. Matre Iam Mortua data sunt. §. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

SANCTA verò Matre iam demortua, omnes qui ea tempestate in Hispania florere viri graues iuxta ac docti, sancto & pio quodam zelo moti, calamus in manus sumpserunt, ad vitam illius conscribendam. Primus, qui laborem hunc suscepit, fuit Doctus & Pater Franciscus de Ribera Societatis Iesu (vbi iam supra significauimus) qui non multis post eius mortem annis, multa in vnum volumen coniunxit, quæ tum ipse, tum alij de Sancta Matre nouerant. Et illo ipso tempore P. F. Magister Dominicus Bannesius Dominicanus ex Ordine & Primarius Theologicæ facultatis Salmanticæ Professor cuius etiam iam superius mentionem fecimus, idem omnino facere decreuit, velut testis oculatus & tot per annos S. Matris Confessarius; sed graues & plurimæ quas habuit occupationes pia hæc desideria ne exqueretur, impedimento fuere.

Quod verò quotidie hominum de S. Matris sanctitate opinio & æstimatio cresceret, simul etiam illorum erga ipsam creuit affectio & deuotio. Maximè verò erga illam affecta & deuota fuit ipsa Imperatrix, Regis Hispaniarum Philippi II. soror; cupiuitque quàm maximè, vt P. M. F. Ludouicus Legionensis Ordinis S. Augustini, & SS. Litterarum in Salmanticensi vniuersitate Professor, vir per Europam tum ob ingenij præstantiam, tum ob singularem doctrinam notissimus, vitam & miracula illius scripto committeret; quod neminem illo melius tunc quidem in Hispania, id pro argumenti dignitate præstiturum, suoque in hoc desiderio satisfacturum (nec immeritò) putaret; vnde ei hanc prouinciam & laborem iniunxit, qui illi sanè fuit perquam iucundus. Operi ergo se accinit, & multa quæ (postquam P. FRANCISCUS RIBERA illius gesta scripsisset) tempus & diligens inquisitio detexerat, in vnum collegit, cui proinde & Didacus de Yepes, qui deinde vitam sanctæ matris etiam euulgauit, multa communicauit, quæ ipse postea, Ludouico morte præuento, suum in librum retulit. at visum Deo, illum iam tum in laboris principio, cum vix dum quinque aut sex paginas scripsisset, ex hac vita euocare; itaque omnes spe sua frustrati sunt. Verumtamen, esto optatum ad eò partum hunc in lucem edere non potuerit, prologum quem dædedit (qui cum libro quem ipsa S. Mater de vita sua cōscripsit; simul legi & edi solet) in quo is, licet quàm breuissimè, tum erudite, tum verè, sublimi quodā stylo, maxima quædam mirabilia, quæ Deus opt. max. in hac Sancta,

Sancta, & per illam operatus est, recenser & tradit. Yepes verò, veritus ne aut tempus, aut obliuio mirabilia Dei opera sepeliret penitus, aut saltem immutaret, laborem hunc reassumere non dubitauit, omnia quæ hactenus de eius vita & sanctitate edita erant, simul in vnum corpus compingens.

Obiter verò hic norandum (quod & notarunt plurimi) singularem quamdam Dei gratiam & priuilegium fuisse quod huic sponsæ suæ contulit, quòd, cum particularis & priuari cuiusdam Ordinis Religiosa fuerit, ab omnibus tamen Religiosis ita vniuersaliter amata & honorata fuerit, ac si singulorum ipsa Religionem professæ esset. Quodq; vero magis mirandum, est, quod, cum viri egregiè docti & summi Theologi vt plurimum parum afficiantur erga illos (praesertim si mulieres sunt) qui extra ordinarias visionum, reuelationum ac rapuum vias consecantur; in Sancta Matre tamen regula hæc locum non habeat; imò verò per experientiam videre est, quo viri doctiores & maioris eruditionis sunt, eo hos pluris opera illius facere, magisque erga eas affici: quòd sacræ scripturæ luce spiritus illius subtilitatem & acumina penetrent. Et sanè, non sine Angulari quadam Dei sit prouidentia, vt, quoniam ipsamet Sancta Mater ita doctrinam dilexit, & magnorum doctorum tanta fuit cultrix & frequenteratrix, numquam vt sibi à viro bene docto malè consultum fuisse dicere soleret, ita ipsi vicissim eam iam mortuam honorent, colant, & omnimodis venerentur, illius sanctitatem & vitæ perfectionem non solum verbis, sed etiam libris celebrare & extollere conantes.

Omnium verò de sanctitate benedictæ huius Matris testimoniorum generalissimum, est communis & vniuersalis totius Hispaniæ, & aliorum regnorum, praesertim Italiæ, Galliæ, Germaniæ, & Indiarum Orientalis & Occidentis, acclamatio. Reges quippe Hispaniæ, Philippi tam secundus quam tertius, varias ad Summum Pontificem scribere litteras, quibus illam in Diuorum referri cathalogum petiere, nec non Regina Margareta nuper defuncta Philippi III. vxor quæ mirificè erga illam afficiebatur. Idem quoque ab eo petiere Regni Castellani proceres in comitijs anno 1596 indictis, nec non Aragonij: adhuc omnes Ecclesiæ Hispaniæ in cōgregatione & synodo, quâ anno 1595. indixere; item in alia quæ non multo post priorem illam congregata est; quæ omnes quàm enixissime summo Pontifici supplicarunt, vt ipsa sanctorum catalogo posset ascribi. Idem quoque petijt provinciale Concilium Tarracone celebratum. Imò verò vix vllus fuit in Hispania Archiepiscopus, Episcopus, aut celebris Vniuersitas, vt sunt Salmantina, & Complutensis, qui non huius rei impetrandæ ad Sedem Apostolicam lit-

S.
Theresia

Opera

N. V.
166

eam litteras miserint. Omnes enim ad vnum, etiam antequam canonizaretur, benedictam hanc Matrem non modò sanctam, sed & sanctissimam, perfectissimam, & absolutissimam vocarunt, & quantum quidem ad sanctitatis & virtutis perfectionem spectat, ab omnibus ipsa vulgò culta est, & Sanctæ nomine appellata.

Vnde etiam grauisissimi quique in Hispania de illius reliquijs aut habent aliquid, aut habere procurant; plurimi quoque illarum virtutem & potentiam sensere, vti è vitæ illius historia, quam D. Yepes concinnauit, videre est.

Illius quoque corpus, tamquam mulieris sanctæ, à multis grauib; doctisq; viris visitatur & colitur, & ad illius inuocationem plurima, scriptione dignissima, contigere miracula: nec solum in Hispania sed etiam extra illam: nam ad eò longè se deuotio & affectio erga ipsam diuam diffudit, vt P. F. Dicacus de Soria Philippinarum Insularum Episcopus, in extremis Indiarum finibus, quadà in epistola, quam ad Clementem VII. Pontificem exarauit, tantopere erga S. Matrem Indos & neophytos affici scribat, vt filiolas suas cum sacris baptismi aquis abluuntur, illius in honorem, Teresæ velint nomine insigniri.

Interea autem testimonia, quæ extra Hispaniam de B. Mariæ Teresæ de Iesu sanctitate lata sunt, non postremum sibi locum vendicat ipsù doctissimi & què ac grauisissimi viri Thomæ Bosij, qui in suo de signis Ecclesiæ libro sic de illa loquitur: *Teresa Hispana virgo admiranda sanctitatis, incredibili patientia, humilitate ac prudentia floruit. In precibus sepe extra sensus omnes rapiebatur, in altumque aëra toto corpore susollebatur. Edidit libros doctrina celestis plenos, quibus edocemur vias Christianæ diuinæque vitæ degenda. Sexaginta ac plura monasteria tum virorum, tum feminarum fundauit auctoritate ac fide celestium rerum, quas illa patiebatur. Eius cadauer incorruptum persistit & innumera miracula edidit. Ratio vitæ quam suorum monasterijs prescripsit, est supra humanam conditionem, magna perfectionis ac puritatis, quam factū exhibuerunt & exhibent eius sectatores.*

Eadem quoque veneratione & respectu de rebus sanctæ nostræ loquitur P. Antonius Posseuinus Societatis Iesu, vir hac ætate doctrina sua celeberrimus, qui in libri, quem ipsamet Sancta Mater de vita sua scripsit, prolegomenis, quæ latinæ existant, illius in honorem & elogium epistolam scribit.

Et sanè nimis quàm prolixum foret, si omnes qui tam Latine quàm Hispanicè scripserunt, graues & què ac doctos & celebres viros referrem, qui eam sanctam vocitant, ac sexcentis sanctitatem ac vitæ sublimitatem eius encomijs extollunt.

Ad grauia hæc quæ de præcipuis testimonijs, addere possemus hoc, quod

com. 1. lib.
12. c. 28. f.
80. 170.

quod sancta Mater, Religionis tam virorum quam mulierum, quae inter omnes quas hodie habet Ecclesia vitam austerissimam ducentes facile princeps est, fuerit reformatrix, dum eam iam prolapsam ad primæum suum spiritum & feruorem reduxit: nec non admirabilem librorum ipsius doctrinam, quin & singularem quem spirituales in Ecclesia ex illis ipsis fructum perceperunt, admirabilem corporis illius integritatem & incorruptionem, & quod amplius est, sanctum quod ex eo promanat oleum: innumera quæ ad illius intercessionem, tum in vita, tum post mortem edita sunt miracula: labores & persecutiones quos animo plusquam muliebri passa est: virtutes heroicas quas habuit: denique particulares, quas Dominus ei præstitit fauores & gratias. Quibus è rebus omnibus tam magna & admirabilis componitur sancta, uti S. Mater Teresa de Iesu fuit. Unde fit, ut eam Deus ipse iam antè in terra canonizasse, & iam inde è celo ut sanctam declarasse videatur. quam summi Numinis approbationem, Romana dein Ecclesia, post tam præclara sanctitatis testimonia, non potuit, non inuitari, dum eam illius præses Gregorius XV. summo omnium bonorum applausu, anno M.DC.XXII. die Martij 12. vnà cum SS. PP. Ignatio de Loyola, & Francisco Xaverio, Societatis Iesu, & S. Philippo Nerio Congregationis Oratorij fundatore, & S. Isidoro eximie sanctitatis agricola, solenni ritu, sanctorum catalogo ascripsit, & ab omnibus Catholicis coli & inuocari mandauit: uti è sequenti Canonizationis bulla apparet.

BVLLA CANONIZATIONIS
S AN CT Æ T E R E S Æ
V I R G I N I S

TAM FRATRV M, QVAM MONIALIV M CARMELI-
tarum Disalceatorum fundatrici.

QVAM GREGORIVS XV. SIMVL CVM B. ISY-
DORO AGRICOLA, Patrono Madriti,
IGNATIO LOYOLA fundatore Societ. Iesu,
FRANCISCO XAVERIO ex eadem Societate,
AC PHILIPPO NERIO fundatore Congregationis Oratorij, in Sancto-
rum numerum reculis, Anno Domini 1622. die 12. Martij.

GREGO-

S.
Theresia

Opera

N. V.
166